

En märkvärdig förklaring öfwer den yttersta domen, utgifwen efter den helig...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Förl.
Apokalyp
D

En märkwardig förklaring öfwer

Den Yttersta Domen,

utgifwen efter den Heliga Skrift
och författad af Anders Berggren i Mosjöby.

Tionde af Gud och Konungen gillade och antagna
upplagan.

Till att bestrifwa den Yttersta domen i sin helhet, eller såsom det verkliga kommer att tillgå, är alldeles omöjligt, för någon människa om icke Gud har uppenbarat honom derom.

Guds verk äro för människan ganska obegripliga; "och om jag nu förkunnar hwad som ske skall, och på hwad sätt blifwer det en galenskap för människan," 1 Cor. 2. Nu torde någon betymrad själ fråga, huru det skall gå öf på domedag? Här finnes så många religionssefter, lutheraner, mormoner, judar och katoliker samt många andra; hwilka af desse männe skola blifwa lyckligast på domedag? Men jag vill låta eder weta att då winner ingen religion företräde. "Dock säger jag eder, att Tyro och Sidoni skall drägeligare warda på domedag, än eder," Matth. 11. Alltså kunna wi wäl förstå, att ingen af vår lärosatser winner företräde, och skulle en af desse gå fram, måste ju alla de andre blifwa tillbaka och gå förlorade. Vår Luthersta lära är wäl den bästa, isynnerhet om den eftersöljdes, men när de gå rakt emot Guds wilja och föreskrift, kan det icke gå dem lyckligt på domedag; den ena människan hatar och förföljer den andra och förorsakar henne skada och förargelse, tänker icke efter hwad Jesus säger i sitt domsbeslut: Allt hwad I gjort en af mina minste, det hafwen I gjort mig.

Att det lider åt slutet torde wäl ingen kunna motsärida, emedan alla de tecken som Jesus sade skulle ske wid werldens ända, såsom krig, pest, hungersnöd och jordbävning mångastades, Matth. 24. Äfwen äro de falska Propheter uppkomna, som nu kallas mormoner, och de förföra många, v. 11; de hafwa wäl rätt till en del, ty de förkunna om Jesu ankomst, men deras tro är oriktig och deras dop öfwerskiddigt; de tro att ingen blifwer salig mer än de, de inbilla sig att söka ett annat land och der upprätta Zion, ett paradis som helgon skola bebo; detta är en omöjlig sak, ty intet ställe kan upptäckas der icke synden och satan regerar, och i stället för Zion möter dem största sorg och ufselhet, hwarföre Jesus säger: "Tiden instundar, följer dem icke efter," Luc. 21. Jesus wigte att det war ett såfångt företag och ett stort bedrägeri; ty deuna werldens wisheet är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Röfvet Gud utgaf i paradiset till våra första föräldrar, att qwin-
nans säd fall söndertrampa ormens hufvud, 1 Mos. 6. Och Gud
mente djefwulens hufvud, makt och wälde; detta påstås redan wara
stebt, och blef fullbordadt när Jesus led och dog på korset. Men det
är icke så. Den dagliga erfarenheten wisar oss att satan ännu lefwer
och vegerar, likasom före Jesu död; hade vår frälsning blifwit wunnen
wid Jans död, då skulle ju alla de gå förlorade som woro behjelpiga
och satan hade till redskap när Jesus dömdes och döddes på korset.
Desse skulle således ligga i helfwetet i ewig tid, för vår frälsnings skull;
och alla de som woro för Jesu död skulle äfwen wara förtappade; nej
detta kan icke låta sig göra, ty Jesus är icke sänd utan till de borttapp-
pate får af Israels hus, Matth. 15. Hade satan blifwit öfwerwunnen
wid Jesu död, då hade hans lärjungar sluppit undergå martyrdöden; en
af dem blef lefwande huden astagen, en annan kokad i en sjudande kittel,
en korsfäst med hufwudet neråt wändt, en fästad på ett kors list ett X.
Satan förhindrade Jesu lära efter deras bortgång, att hon war död i
många år. Här har ju ingen förändring skett sedan han led på korset,
utan samma död och dom som Gud förkunnade menniskorna i para-
diset, med arbete och stor möda måste man söda sig, qwinnan föder sitt
barn med sweba, 1 Mos. 3. Somlige brinna totalt upp, en del nöd-
gas sluta sina dagar i wägens swallande böfjor, den största delen måste
widkännas den fruktanswärda sottdöden och sedan nednyllas i den swarta
jorden; detta är ingenting angenämt för menniskan och Job säger:
Herre ho prifur mig i grafwen, ty Jesus säger Gud är icke de dödas
Gud, utan de som lefwande äro, Matth. 22. Saten är icke död utan
lefwer, far omkring som ett ryttande lejon och söker hwem han uppsluka
kan, han förorsakar myckel ondt, strid monarker och menniskor emellan
på jorden, ja han strider med hellska gudawäsendet i himmelen, Upp.
12. Och är således ingen glädje der utan när en syndare sig omwänder
och bättrar, Luc. 15: 7. När wi nu betrakte detta allt, kunne wi wäl
förstå att werkens wisheet är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3 19.

Mina wälsignade wänner och menniskor, om jag nu förkunnar eder
Guds wisheet, huru han underligen utfett menniskornas frälsning på do-
medag, så blifwer det en galenskap, som skrifwet är, och i tron mig
inte, men wi måste tro hwad Bibeln säger; Gud har gjort underliga
ting genom menniskor och sine tjenare i förra tider. Gud besallte Noach
att bygga arken, Gud uppenbarade sig för Moses i busken och besallte
honam att gå till Farao nti Egypten för att frälsta Israels folk ur de-
ras fångenskap och Faraos händer, och detta war en förebild till vår
frälsning på yttersta dagen. Gud frälste staden Bethulia från Holo-
fernes här genom Judith, som bad till Gud och böag sedan hufwudet
af; — Gud sade till Sonas att han skulle predika för Ninewe och der-
igenom blef staden skonad från den undergång, som den war förelagd.
Guds hjelp måste alltid komma genom menniskors tillhjelp äfwen i våra
dagar; mången blifwer frälst utur eldswäda och wattnöd genom andras
tillhjelp, hungersnöd afhjelper Gud igenom andra menniskors bistånd.
Blifwer man siul så har Gud förordnadt Apothek och doctorer, kommer

människan i själadängest, finnes här prester som trösta, upplysa och förkunna om Jesu frid som han gifwer alla bebröfwade. Guds hjälp måste således alltid komma genom människors tillhjälp, äfwen skall så ske på domedag; men huru mycken swårighet måtte icke de människor genomgå som Gud utsett till redskap för sina uträkningar. Moses utstod många ledfamheter då han genomvandrade Arabiens öknar.

Jungfru Maria, som Gud utlovat till att vara moder åt världens Frälsare, huru många mödor och beswårigheter måste icke hon genomgå; i fattigdom måste hon föda sin förstfödde son uti Bethlehems stall och sedan begifwa sig jemte sin man på en resa till ett fremmande land för att bewara barnets lif; ty satan hate i affigt att genom Herodes förgöra Gudabarnet, och igenom öknar och moras måste Jesu föräldrar wandra in uti Egypten och med möda och beswår uppehålla sig der i sju år, tills barnamördaren Herodes war dödd; och sedan hwad sorg fick hon icke när de korsfäste hennes son! Den som har ett modershjerta kan nog känna swedan inom sig.

Alla Jesu trogna måste taga sitt kors uppå sig och följa honom efter, Matth. 16, till tidens slut böra wi följa honom efter och tiden är snart fullkomnad, bättren eders och tron den heliga Skrift, Mare. 1, och Gud har lofwat oss tillfägelse något före tidens slut: si, hwad komma skall förkunna jag framsöre åt. Es. 42: 9, att Gud will här igenom uppfylla sin ord, är en sanning som är klar, ty Jesus säger: det som sker skall han förkunna eders, Joh. 16. Vi böra ensfaldeligen tro Jesu ord och den som detta gör, kommer icke i domen, Joh. 5: 24.

Swarsföre skola wi frukta och rädas för den dagen eller världens ända, nej, wi kunna glädjas och fröjdas att den stunden nalkas, och förlofnings tiden är inne då wi bli lifsom spända ur ett of, och lättade från den bördan som tryckt oss sedan tidens första morgon då våra stamfäder öfwerträdde Guds bud, nu kunna wi vara glade att Jesus will komma och frälsa sitt folk, derföre säger Han wid sin ankomst: ser upp och lyfter ert huswud upp, ty då nalkas ert förlofning, Luc. 21, och detta är en sanning, som jag kan intygga, som sjelf sett förlofnings dag, och efter det Gud har wisat mig, så bör jag icke fördölja desamma; ty Jesus säger: Se! tändes man ljus och sätter det under en skeppa, Matth. 5: 15.

Huru domsbeslutet skall afgöras är uti liffens bok bekrifwet, ty Gud är en ande och dömer ingen; icke har Gud sändt sin son i världen, att han skulle döma werlden utan på det att werlden skall warda salig genom honom, Joh. 3. Äfwen säger han: I dömen efter köttet, jag dömer ingen, Joh. 8. Men är det så att jag utdriswer djestlar med Beelsebub, med hwem driswa då ert barn dem ut? derföre skola de vara ert domare, Matth. 12. Et min tjenare, jag skall sätta min anda på honom och han skall förkunna hedningarna domen, Matth. 12. Ty Gud will att alla människor skola frälske warda. Det heter wäl i vår lära, att der trädet är fallet der blifwer det liggande; men det war en rik Herre som lät plantera en skog och en trädgård med

många dyra och förnåma träd, och tjuftwar insunno sig och bortröfswade träd. När ägaren fick detta weta wardt han wred och sade till sin tjenare, kalla honom för rätta, och så blef han dömd att återlemna trädet samt gå i häkte. Och här är icke fråga om några träd, utan hela skogen är kommen i röfwarehänder. Det är ett röfswadt och skinnadt folk; de äro allesammans besnärjde uti kulor och bortgömde i fångahus; de äro wordne till rof, och ingen hjälpare är till finnande och ingen är som säger: få dem igen, Es. 42. Nu är Guds allwiså råd fattadt och beslutadt, att lika som den förutnämnde rika herremannen lät kalla röfwaren och bedragaren till domstolen, emedan ingen annan hjälp finnes för att få honom dömd till att återlemna det bortröfswade folket. Detta är Guds wisshet, men synes en galenskap för menniskor. Men war det icke djefwulen som genom ornen i paradiset förmådde våra första föräldraar till olydnad? Han öfwerföll den lättrogna qwinnan med smicker och lögn, till des han fick dem båda att äta af det förbubna trädet, och han har allt sedan des regerat bland menniskorna, är roten till allt ondt, ja han betrager hela werlden, Upp-B. 12. Sag förmodar icke att här finns någon menniska som tycker illa wara, att denna bedragare blifwer kallad framför domstolen, ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda, och den som strider emot Gud, han är djefwulens medhållare och kallas en falsk profet och hans dom står skrifwen i Upp-B. 20. Ty rätt och sanning måste wara gällande, om icke förr, så måste det ske på yttersta dagen, ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi wår om Frälsare, som will att alla menniskor skola frälste warda, och till sanningens kunskap komma, 1 Tim. 2. Swad förstås med sanningens kunskap? Hade Adam och Eva warit kunnige om att det war satan, som war orsaken till deras förterf i paradiset, så hade ju satan fått sin dom swart: men det war fördoldt för de arma menniskor; men nu will Gud upplysa oss om sanningens kunskap, derföre säger Jesus: I skolen förstå sanningen och sanningen skall göra eder fri, Joh. 8. Sag prisar dig fader, himmelens och jordens Herre att du hafwer detta dolt för de wisa och förnuftiga och hafwer det uppenbarat för de såkunniga, Matth. 11. Gud sade: Gack Daniel, ty det är fördoldt och besegladt, intill yttersta tiden, Dan. 12. Ja nu är den yttersta tiden och nu är salighetens dag; ty nu will Gud uppenbara det som fördoldt warit har, och låta sanningen komma i ljuset som förr warit i mörkret. Jesus säger till sina lärjungar kort före hans död: Sag hafwer ännu mycket att säga eder, men I kunnen det icke nu bära; men när han kommer, som är sanningens anda, han skall leda eder uti all sanning, ty han skall icke tala af sig sjelf, men hwad han hör, det skall han tala, och det som ske skall, skall han förkunna eder, Joh. 16. Gud har genom sina tjenare låtit skrifwa hela wår bibel; äfwen har Gud för några år sedan, genom en menniska låtit skrifwa lifvens bok, och detta war nödwändigt: förutan den blifwer ingen frälst. Men det är ännu fördoldt för hela werlden, derföre lifnar Jesus himmelriket wid en skatt som fördoldt war uti en åker, Matth. 13. Åter är himmelriket likt en köpman som sökte efter goda perlor och när

han hade funnit, gif han bort och sålde allt det han egde och köpte henne, v. 46. Sag kan meddela lifsens bok för intet.

Jesus liknar himmelriket wid tio jungfrur; men det war endast de fem som woro redo med trones olja i sina lampor wid Jesu ankomst och blott dessa fingo inkomma med honom i brölloppet och dörren tillstängdes, och dessa fem äro ganska få, som äro beredde att genast gå med honom in i Guds rike wid hans ankomst, derföre säger Jesus: Många äro kallade, men få äro utvalda, Matth. 20. Men dessa få menniskor skola wara andeligt sinnade, som icke allenast söka sitt, utan andras bästa, 1 Cor. 10. Ty der skall icke blifwa någon glädje i Guds rike för de få, om alla de andra woro i fördömmelsen, derföre skola de wara rättfärdiga och renhjärtade menniskor, hvarföre Jesus liknar dem wid rena och ofsyndiga jungfrur som alltid upplysa en bröllopsfals; och dessa få skola kalla alla de andra till sig efter namn, och de säger: det är min wäns röst som klappar, låt mig upp, Hög. W. 5: 2; och detta skall fortsära. Jesus liknar Guds rike wid en surdeg, som en qwinna blandade uti tre skeppor mjöl, tilldes det blef alltsammans surt, Matth. 13. Likaledes skall Guds rike begynnas med några få, och sedan förmeras, tills allesammans blifwit inkallade. — Äfwen liknar Jesus Guds rike wid ett senapskorn, som är minst af all frön, men när det uppväxte blifwer det ett stort träd. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda; och Guds wilja måste gå i fullbordan.

Menniskan tror att wid tidens slut eller werldens ända, hon skall dö, men det är icke så. Jesus leswer och I skolen och leswa, och det läsa wi uti våra trosartiklar, att han skall komma och döma leswande och döda; alltså kunna wi förstå att de som då leswa skola icke dö. "Sannerligen säger jag eder: här äro några ständande som icke skola smaka döden till des de få se menniskones son komma i sitt rike", Matth. 16. Himmel och jord skola förgås. Sag säger som Assaph: Herre när jag dig hafwer frågar jag efter himmel och jord intet, Psalt. 73. Hwar och en som tror på Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3. Hwilken som gömmer mitt tal, han skall icke se döden till ewig tid, Joh. 8: 51; ty Gud hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och gjort honom till ett beläte att han skall sådan wara som han är, Wisd. 2. Jesus liknar Guds rike wid en menniska, som sådde godan säd i sin åker, men owännen sådde ogräs midt ibland hwetet och gif sin wäg, Matth. 13. Låten båda wäga till skördetiden och då will jag säga skördemännena, hämtar först ogräset samman, och binder det i knippor till att uppbrännas; men hwetet församlas i min lada, v. 30. Öwännen som sådde är djefwulen som kom i paradiset i Guds frändvaro och försörde menniskorna till olydnad och det war hans afund som gjorde att han förorsakade döden i werlden, Wisd. 2. Och satans andar har allt sedan wext ibland hwetet, som förstås med menniskorna. Så skall det ske wid werldens ända eller yttersta dagen. Satan och hans englar skola först kallas samman för att uppbrännas, och sedan skola menniskorna församlas i Guds lada eller det nya Jerusalem; derföre har Gud befallt att genom lifsens bok, framkalla djefwulen och alla hans

andra för att möta och iusinna sig wid Christi domstol, ty det är han som bevrager hela werlden! och då skall Guds löfte fullbordas som han gaf menniskorna i paradiset, att qwinnsans säd skall söndertrampa ormens hufwud. Det är alltid brukligt wid våra domstolar i werlden, att kändande parten ställer sig wid domarens högra sida, och swaranden, tjuftwen och bedragaren, wid ten wenstra; likaledes skall tillgå wid Christi domstol, menniskorna komma wid den högra sidan, och satan och hans andar wid wenstra sidan. Johannes döpare omtalar det samma, att Jesus skall komma och rensa sin loga och församla hwetet i sin lada; men agnarna skall han uppbränna, Matth. 2. Menniskorna är hwetet, ty hwetet är ett wigtigt sädeslag, och far långt fram på logan, men agnarna blifwa tillbaka, ty de äro lätta, och utan wigt och värde, och en förwargelse ibland hwetet, derföre skola de uppbrännas.

Som nu uttydt och förkunnadt är, att alla menniskor skola komma wid högra sidan, så kommer det löftet oß till godo, som Gud gaf Abraham när han offrade sin son Isak, att: igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda, 1 Mos. 22. Och derföre säger Jesus att konungen skall säga: kommer I min faders wälsignade och besitter det rike som erer tillrett är ifrån werldens begynnelse; och för den skull att tjuftwulen och hans englar äro på wenstra sidan, hwilka warit roten till allt ondt och bedragit hela werlden samt warit Gud och menniskor till stor förwargelse: för den skull skall konungen och rättwisligen säga, gån bort I förbannade uti ewinnerlig eld. Wälsignelsen och förbannelsen stå skisna i lifsens bok; nu kan man se det som icke är möjligt för menniskor, det är möjligt för Gud. Genom Mose är lagen gifwen och genom en menniska skall lagen upplösfas. Genom tio pl. gor som Mose och Aron lade på Farao, måste han lemna Israels folk ifrån Egypten; och genom de tio buden som Gud utgaf på Sinai, skall satan lemna allt Guds folk på domerag. Derföre säger Gud: Han skall göra sin lag herrlig och stor, Es. 42. Gud wisste nog att lagen icke kunde hållas af menniskorna, när icke två menniskor kunde hålla ett bud i paradiset, mindre kunde så många hålla tio nu; derföre war Guds wisa uträkning, att de skola ligga till grund för vår frälsning på yttersta dagen; ty annars hade warit bättre att ingen lag war gifwen.

Guds underbara wisshet öfvergår werldens kunskap, 1 Cor. 1: 20. Något öfwer tusen år före Jesu födelse gaf Gud lagen till Mose, och wårt menniskobegrepp är att Jesus kom, led och dog för lagens öfwerträdelsets skull; men så är icke skaparens wisshet fattad, ty det kunde icke lända Gud till någon nytta, att först utgifwa en lag som han wisste ingen kunde hålla, och sedan sända sin son samt twinga honom att lida och dö till att försona sig sjelf.

Jesus bad i btagården om en möjlighet kunde finnas att slippa att dricka den swåra kalken, som honom förelagd war, men sade han: Eke icke min wilje, utan din, men ingen annan utwäg kunde finnas än Jesus måste dö, för den skull att han skall kunna frälsa hela menniskoflägdet på yttersta dagen.

Sedan jag ferut lifsom upplösfat lagen och berättat till hwad

ända Gud utgisswit den, så bör jag äfwen förkunna Guds wilja, som är, att wi hålle hans bud, på det wi skola ostrafflige warda wid Jesu Christi tillkommelses dag, och hafwen I kärleken till Gud så hållen hans bud och de äro icke swåra; 1 Joh. 5: 3.

Men de ogudaktige frågar icke efter Gud eller hans bud, de misbruka Guds namn, det sårar mitt hjerta, när jag hör detta, då jag wet hwad Gud har sagt, att den skall icke blifwa ostraffad som misbrukar hans namn, det gör mig ondt att höra en swårjare utgiuta sina eder och be den onde ta sig och fara i sig, I skolen allsintet swårja Matth. 5: 34. Cyr. 23. Och för hwart säfängt ord som går af menniskans mun skall hon göra reda för på domedag; Matth. 12: 36.

Men allt det I wiljen menniskor skola göra eder det gören I och dem, ty Gud är mäktig att straffa de som icke lyda hans bud; och den ogudaktige får icke inkomma i Guds rike, utan omvändelse, bättring, tro och helgelse, man måste födas på nytt, Joh. 3: 3.

Här finnes en del af våra christna, som tycker det är icke bra att den ogudaktige äfwen blifwer frälst, när han utstått sitt straff efter som han handlat hafwer i tiden. Dessse tro sig sjelfwa vara rättfärdiga för det de läsa bibeln, gå ofta i kyrkan, lesa någorlunda efter buden, men de äro icke beqwäme efter Guds wilje, som är att alla menniskor skola frälste warda. De wilja döma andra, ändå att Jesus säger: Dömer icke, att I skolen icke dömda warda, Matth. 7. Och det är intet af sanningens anda tillåtit, dertfore säger Jesus, när han kommer skall han straffa werlden för synd, för egen rättfärdighet och för dom; Joh. 16. Om wi föreställa oss den yttersta domen, huru olyckliga skulle wi icke vara, om så skulle tillgå, som den uttydes och man tror; den ena makten skiljas ifrån den andra, barn ifrån föräldrar, dessse ifrån barn, wänner och bekanta, somliga till ewig glädje, och de andra till ewig pina.

Der skulle ju aldrig blifwa någon glädje, i Guds rike för de så när de wisste att deras anhörige besunno sig i pinorummet, nej detta kunde icke en rättfärdig Gud vara belåten med, ty han hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och till ett beläte såsom han är, och det är skrifwit, att Jesus har lidit döden för alla, Ebr. 2: 9, och skriften kan icke vara om intet, Joh. 10: 35.

Den menniskan måtte hafwa ett hjerta swart som sot och hårdt som sten som tycker det kan vara rätt att en sådan stilsmesa skulle äga rum på domedag; hon är utan känsla och medlidande som will tillåta en sådan sarsnäckande ställning.

Mången tror sig vara Guds barn och Christi tjenare, men det är icke så. De kasta en mörk stugga och ett föraktligt hat på mig för det jag förkunnar min Herras wilja, som är att alla menniskor skola frälste warda, ty Jesus säger: Den som wet sin Herras wilja, och icke gör derefter, han är dubbelt hugg wård; och jag måste alltid mera lyda Gud än menniskor. Jag wet wäl att Bibeln på några ställen utlofwar ett ewigt helswete åt de som buden öfwerträda, men våra lagar här i werlden dömer också dem till döden som det förtjena; men hvem kan hindra konungen att skänka nåd åt uslingen samt mildra denna dom.

till några års fängelse efter sin egen goda wilja och ynnest. Vikaledes fins wäl ingen djefwul i helfwete eller menniska på jorden, som kan förbjuda Gud att mildra och förforta det ewiga straffet, till någon tid efter förtjenst, och som de handladt hafwa i werlden, om jag på annat sätt kungorde en allmän frälsning då wore jag en ljugare och en styggelse för Gud. Håret will resa sig på mitt hufwud när jag tänker på det straff som den ogudaktige kommer att undergå, innan han får inkomma i Guds rike, straff för han låter den hungrige och behöfwande gå hjelplös ifrån sig: nefat den huswille herberge, samt föraktat uslingen i fångahuset, förgätit trösta och hjelpa den sjuke. Se Jesu ord i Matth. 25: 42: straff för de wanhedra och mishandla föräldrar, kommit förargelse åstad, förlikar sig icke med sin trätbroder, älskar icke Gud och nästan som sig sjelf, det we måste försiggå som Jesus utropar i Matth. 23. Ty han skall löna hwar och en efter des gerningar. Matth. 16: 27, Upp. 20: 13.

Orättwisare sak kunde aldrig existeras om så skulle tillgå wid Christi domstol, som djefwulen will och hans wänner påstå det skall ste, då skulle satan skratta min Gud upp i ansigtet om han kunde winna segren och sinne behålla hopen, den stora mängden, då skulle Guds ord och löfte wara om intet. Bibeln skulle då icke wara gällande, Guds kraft och wilja skulle då aldeles icke äga rum. Jesu lidande och död skulle då wara förgäfwes, de borttappade får bleswo då icke frelste, Judas och alla de som satan hade till redskap wid Jesu död skulle då wara i helfwete till ewig tid för några så frälsnings skull; detta skulle blifwa den orättwisaste tilldragelse som werlden omtala kan, och ingen trogen Herrans tjenare kan samtycka härtill.

Allmagten, rättwisän och sanningen skall twinga satan på yttersta dagen att återleimna Judas och alla de som äro i hans wäld ifrån första skapelsens stand och till tidens sista slut.

Guds allmagt skall blifwa rådande öfwer himmel och jord, haf och helfwete, som skola gifwa igen sina döda. Upp. 20: 13. Ty sjelfwa afgrundsfursten skall blifwa Guds tjenare lydig och underdänig samt slutligen kastas i den brinnande sjön; v. 10.

Rättwisän kan ingen motstrida, det måste wara rätt och billigt att den guten som skapat menniskan och stämplat henne till sitt eget beläte blifwer en gång egare om sine tillhörige, det måste wara rättwist när Jesus har lidit döden för alla, att Han då en gång får lön för sitt lidande, det måste wara rätt när Han war sänd till de borttappade får att Han en gång samlar sina får och gör öf till ett fårabus och en herde, Joh. 10: 16. Sanningen måste med rättwisän förenas att det war djefwulen som beswef menniskorna i paradiset, och det är hans skuld att wi måste lida förfölsjelse, ty han är roten till allt ondt och det är han som förleder menniskan till synd och han bedrager hela werlden, Upp. 12, och detta är en sanning som Jesus säger skall göra eder fri, Joh. 8: 32.

Men det torde wara en hwar bekant, att ingen sak kan af dömas utan twenne wittnes intyg, hwilket Jesus ock säger i Matth. 18, och

Äfwen skall sse på yttersta dagen. Gud har genom sitt allwisa råd lefwande till himla tagit twenne dertill utsedde män, nemligen Enoch och Elias. Enoch war den förste af Adams afkomlingar, som war rättwis, from och Gudi behaglig. Elias war en af Jacobs afkomlingar och i den tiden en Herrans tjenare, och blef till himla tagen med brinnande wagn och hästar, och Jesus säger att Elias skall komma först och sticka allting i lag igen, Matth. 17, och Gud insåg att detta war nödwardigt ty djefwulen är lögnaktig och blifwer icke i sanningen, Joh. 8, och han är äfwen lagkännare, som wet också att framställa de jäfsanmärkningar som icke kunna motstridas; att icke barn eller tjenare så wittne bära emot fäder eller husbonde, icke heller wittna i egen sak kan tillåtas och finnes således ingen på jorden som satan tillåter att intyga sanningen på domedag. Men desse förutnämnde, och för så lång tid tillbaka till himla farne män kan satan icke jäfwa, utan han måste låta desse intyga att det är sanning allt hwad jag sffriswit, samt hwad bibeln och liffens bok innehålla; och att satan har beträgit hela werlden: och då kommer Jesus i sitt majestät och alla heliga englar med honom. Men under majestätet finnes samma blodiga kroppsgestalt som war fastspikad på korsets träd; och då skola de se hwem de stungit hafwa och satan kan då icke neka att han for in uti Judas samt alla de andra som woro behjelpiga till Jesu rdd; och har nu först menniskorna i paradiset fått sin dom som ännu fortfar, och sedan Jesus blifwit dömd och dödad och allt genom djefwulens förwållande, så kan wäl ingen motstrida, utan det är rätt och billigt, att satan också kommer för domen; och det måste sse genom rättegång och derföre säger Jesus till Jehannes: Den der winner honom will jag göra till en pelare uti min Guds Tempel, App. B. 3: 12.

Det är swårt att öfwerwinna djefwulen; ty han har många tjenare och medhållare, hvilka kallas otrons barn, emedan de icke wilja tro på den allsmåttige Guden att han med sin allmakt och kraft förmå göra allt hwad han will, som är att alla mennistor stola frälste warda på yttersta dagen. Detta är satan och hans wänner högeligen emot; hwarföre de söka på allt sätt qwäfwa, förderfwa och orintetgöra detta Guds werk; samt förklena, hata, förfolja och önska allt ondt öfwer mig för det jag uträttar min Jesu wilja och befallning; men jag wet hwad han säger: tjenaren är icke förmer än hans Herr och de hafwa sammaledes förföljt mig, och jag will äfwen med Jesus berja: fader förlåt dem, de weta icke hwad de göra.

Allfate och wälsignade läsare, ättlyd icke satans wilja, försök icke att göra Gud till en siffra. Tro icke Guds kraft och wilja skall tillintet warda. Tänk icke att så sse skall, på domedag, som satan will; nej, nej efter Guds wilja och förordnande måste det sse, och försigga. Ty han skall blifwa rådande öfwer himmel och jord, samt alla sina skapade werk och en trogen Jesu wän och efterföljare. Omfattar detta med glädje och förnöjsamhet samt efterkommer gerna sin faders wilja.

Allt strida emot Gud är en swår synd och kan icke utan beskras på domedag; det will säga att tänka, tro och påstid annorlunda

än Guds tanka och wilja är, samt göra det omöjligt som Gud vill göra möjligt. Ty för Gud är all ting möjligt, Math. 19: 26.

En del tro sig wara Guds barn, hwilka påstå att alla de som icke wilja omvända sig till Herran i tiden skola tillhöra djefwulen i ewigheten; men det heter äfwen: den som icke tror Jesum i tiden, skall wara fördömd.

Omvändelse utan en rätt tro på Jesu ord tjenar till intet och merendels kommer satan åter och inbillar dem högmob samt fasska tankar emot Gud, dertfore säger Jesus: den menniskans sista blifwer wärre än det första. Math. 12: 45. Men hwilken som tror sonen han hafwer ewinnerligt lif. Joh. 3: 36. Beklagligt nog att ingen tro finnes bland Christenheten, hwilket Jesus klagar öfwer i Luce 18: 8: mån han finner tro på jorden när menniskones son kommer. Det bästa och säkraste medel, till salighetens winnande, är en rätt tro på Jesum, hans ord och den heliga skrift. Dertfore säger han: salig är den som icke ser och dock tror, och den, som det gör, han tror äfwen hwad jag skrifwit. Ty jag har icke annat att förkunna än hwad Jesus har sagt mig; dertfore säger han: af mitt skall han taga och förkunna eder, Joh. 16: 14. Och är således icke mine utan Jesu ord och lärdom som jag berättar, hwilket jag will med Bibeln öfwerthyga eder.

Jag har omnämnt att wid tidens slut och Jesu ankomst skall menniskorna icke dö; det läsa wi uti vår barnalära samt Jesu ord i Matth. 16: 28. Upp. 9, 6. Hwad jag förfunnat om min herres wilje, som är att alla menniskor skola en gång frälste wara. Detta har Gud sjelf sagt, att hans herrlighet skall uppenbarad wara och allt kött skall tillsammans se att herrans mun talar, Es. 40: 5. I Luce 3: 6 är äfwen antecknad att allt kött skall se Guds salighet. Gud talade till Abraham: i din såd skola alla folk på jorden wälsignade wara, Apost. G. 3: 25. När ängelen förkunnade herdarne om Jesu födelse och sade: Si jag bådär eder stor glädje, som allt folk weberfaras skall, Luce 2: 10. Det war icke Guds mening att han skulle födas för några få, utan till glädje för alla och menniskone en god wilje: och mina ögon hafwa sett din salighet hwilken Gud beredt hafwer för allt folk, v. 30. Ty menniskones son war kommen att frälssa det som förtappadt war. Huru synes eder om en hade hundrade får och ett af dem for will, går han icke bort och uppsöker det wilsefarande; ty det är icke eder himmelfste faders wilja att någon af dessa små skola borttappade wara, Math. 18: 10, 14. Dertfore säger Jesus: jag hafwer och andra får, som icke äro af detta fårarhuset, dem måste jag och draga härtill och det skall wara ett fårarhus och en herde, Joh. 10: 16. Ty icke hafwer Gud sändt sin son i werlden att han skall döma werlden; utan hon skall wara salig genom honom, Joh. 3: 17. När Jesus wisade Johannes den yttersta domen, som är befriwit i Uppb. 7, såg han att många tusen tecknade woro och en stor skara, som ingen räkna kunde, af alla hedniugar, slägter af alla folk och tungomål, med hwita kläder och palmer i händerna,

som lofwa Gud i all ewighet. Wälsignade läsare, allt hwad jag nu anfört, är en klar och omedelräggande sanning, hwilket satan sjelf icke nesa eller motstrida kan. Ty det är icke mine utan Guds ord jag begagnar; alltså hoppas jag att ingen af mine medchristne tager mig till mistycke för det jag är willig och twungen efter Jesu befallning att påstå min och alla menniskors rätt och frälsning på yttersta dagen. Det kan wäl icke stada någon menniska att jag måste strida mot djefwulen. Icke kan en Jesu wän tycka illa wara att Gud will frälssa allt sitt folk wid tidens slut; men det kan icke ske utan igenom lifsens bok, som Johannes såg att böckerna wordo upplätne och der wardt dömdt efter som skrifwit war i böckerna, och den der icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok wardt kastad i den brinnande sjön, Uppb. 20: 12, 15. Ty i lifsens bok äro alla skrifne, samt wälsignelsen och förbannelsen skilbrade; men hwad straff och bedröfwelse måste icke den ogudaktige och otrogne genomgå, innan han ernär denna wälsignelse. Ett straff skall först öfwergå, som icke unwikas kan; ty Jesus säger: att han skall komma och löna hwar och en efter deras gerningar och för de icke tro på Jesum, Joh. 16: 9. Detta straff kommer att fullbordas nti den förödelsens sthggelse, som Jesus omtalar i Matth 24; ty då skall warda en stor wedermöda att hon icke warit sådan ifrån werldens beghynelse, v. 21, och Daniel säger: att det skall wara tusende trehundrade och nittio dagar; och Jesus säger: när du läser detta gif att derpå, ty då blifwer tid att omwända sig till Herran och den ogudaktige får då ångra och begråta sina synder och den otrogne att han icke trott på Jesum i tiden; men då behöfwer menniskan tröst, om hon någonsin behöfwer det, så behöfwer hon då tröst i Guds ord. Och dem, som då har denna min berättelse uti sitt minne, skall han finna att jag icke ljuger utan det är sanning allt hwad jag skrifwit, som Jesus uppenbarat mig, Matth. 11: 27.

Men när den omnämnda sthggelsen beghinner ske, så glädjens och fröjdens, lika såsom man glädjer sig åt den annalkande sommaren då men ser marken grönskas och träden knoppas, derföre säger Jesus: Lärer af fikonatrådet. Fast nöden synes farlig, så påminner eder nu hwad jag lungjort, I skolen få se att jag icke ljuger; påminner eder Guds egna ord och löfte; tröster mitt folk, säger eder Gud, Es. 40. Om edra synder woro blodröda, så skola de dock warda snöwhita, om de än woro såsom en rosenfärga, så skola de dock warda såsom en ull, ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda, och på Zions berg och Jerusalem skall salighet warda, Soels 2: 33.

Jesus säger: we werlden för förargelse skull, och we de som hafwande äro, och dia gifwa i den sista tiden; Matth. 24. Härmed menas icke hafwande qwinnor, utan de som äro fulla af den onda andan, otro och oljudad, samt gifwa onda råd och elaka efterdömen; desse äro de, som Jesus menar hafwande äro; — we betyder straff; och Jesus säger äfwen i Matth. 21: we eber fariseer och skrifklärde, publikaner och skökor skola ingå i Guds rike förr än I; detta kommer wisjt till att ske, ty Jesu ord och skriften kan icke wara om intet;

Joh. 10 35. Ty han wiste nog att samma otros anda, som då rasade ibland de fariseer och skriftlärde, kom äfwen att blifwa gängse wid tidens slut, hwilket jag får nog erfara. Publikaner och skötor trodde Jesum, men de stolte och höglärde trodde honom intet, och likaledes är förhållandet i dessa dagar och det är just de enfaldbige och lättrogne som först så inkomma i Guds rike.

Hwilka som winner företräde på domedag äro just de som tro på Jesum, tro att allt hwad han har sagt skall ske; det hjälper oss intet ehwad lära wi än bekänne, om wi icke tro på honom, så är all lära fåfång. Wi böre också lesa, om möjligt wore såsom Han lefde och lärde oss, den tid han wandrade såsom menniska på jorden; han gjorde wäl emot alla, han tröstade den bedröfwade, hjälpte den nödlidande; Han afundas intet, högfärdas icke. Han led tåligen af sine förföljare, Han underkastade sig gerna sin faders wilja, Han bad godt för sine illgerningsmän; Han lefde alldeles oklandrad, och den som tänker sig komma in uti Guds rike utan igenom honom, han är en tjuf och en röfware, Joh. 10; men hwilken som ingår igenom Jesum, han skall blifwa salig; v. 9.

Äfwen säger Jesus: du skall älska Herran din Gud, och din nästa såsom dig sjelf; detta är en magtpåliggande sak, ty derpå hänger all lagen, Matth. 22: 40; och det böre wi icke förgäta; jag för min del, frågar litet eller intet efter mig sjelf; utan förjer mest för de wilsefarande; jag skulle gerna wilja uppoffra mitt lif, och låta fastspika mig på ett kors, såsom Jesus gjorde, för sina älskade bröder och wänner, om jag dermed kunde återwinna mina älskade fäder och förfäder som affomrade äro uti förtappelsens antal; om det kunde hjälpa, men nej, det kan icke ske utan med stränghet och rätt samt Guds kraft; jag will icke inkomma uti Guds rike förrän jag får alla de med mig som Jesus lidit böden för, hwilka äro både de affomrade, och de som lesiwande äro, ty så är min Himmelske faders wilje, att ingen af dessa små skola förtappade warda, Matth. 18: 14.

Mången tror när tidens slut kommer att allting skall förwandlas, att det sker med en fortgång och ett ögonblick, men nej min wän, det kan icke ske i hast. Daniel förkunar om den förödelsens sthyggelse, som skall förfiggå innan Jesus kommer, och den skulle wara tusende trehundra och nittio dagar, Dan. 12: 11; detta war en lång tid och Jesus säger: om icke de dagar warda förstäckte, blifwer intet kött frälst, men för de utwaldas skull, skall den tiden blifwa förkortad, men fyratio dagar måste Jesus hålla ut i öfwen, när han wardt frestad af djefwulen och 40 dagar wandrade han på jorden efter sin uppståndelse och lika tid kommer den nämnda sthyggelsen att wara, i beräkning, men dagtalet förswinner, ty solen blifwer mörk och mistar sitt sten; Matth. 24. Menniskorna komma icke heller på en gång upp i Guds rike: detta kunna wi förstå om wi noga betrakta Jesu ord i samma capitel, att två stola mala på en qwarn, den ene blifwer upptagen och den andre qwarlåten. Härmed förstås: fast de hafwa lika eller ens arbete när tiden kommer blifwa de ändå icke på en gång

upptagne på den nya jorden och Jerusalem, som skall nederkomma från Himmelen; Upp. B. 21. Ty de hafwa icke ens syndat i werlden, den ene har mer att redowisa för och större syndamått att utdömma, och deraf måste den ene blifwa längre qwar i stygghelsens fångsel: ty de skola få straff efter som de förtjenat i tiden: Upp. B. 20: 15.

Nu kan så hända att någon af otrons barn och djeswulens tjennare wille säga något häremot och göra Guds ord och hwad jag skrifwit till en galenskap och en fantasi, för att lägga hinder i vägen härjore: likasom i Luthers tid, då påswewäktet war emot Guds stic-telse och wille förmå Luther att återtaga sina böcker han låtit trycka: men han war ingalunda seg i sin tro och sitt förehafswande, utan swarade: att han hwarken kunde eller wille, med mindre någon kunde öfwerthiga honom med den Heliga skrift att han han hade orätt; men det war en omöjlig sak, ty den heliga Skrift måste wara gällande och we honom som står den emot och träter med sin skapare, Ef. 45: 9. Ty allt hwad jag skrifwit är en owebelägglig sanning och jag råw icke för att Herrans råd äro underliga, Ef. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilket Gud hafwer utwalt; 1 Cor. 1: 17. På något annat sätt skall icke den sista domen kunna tillgå, än jag beskrifwit den, så wida Guds ord och wilja skall blifwa uppfyllt och det är icke jag som skrifwit utan sanningens anda, Joh. 16: 13.

Huru wår förwandling kommer att tillgå will jag i forthet berättta, den ster icke förr än domen är hållen och frälningen wunnen, den blifwer swår att genomgå, men förändringen obetydlig, den orenlighet som belastar oss inuti skall utrensas och hwad wi komma att äta blifwer endast för smakens skull, men icke för lifwets behof. Sallig är den som äter bröd i Guds rike, Luce 14, älderdomsfröplighet skall förwandlas till ungdomens fågning, barn skola wexa upp till sin bästa skönhet; sjuka, halta, blinda och trymplingar skola helbregda göras. Ty samme Jesus skall återkomma som rengjorde de spetälste män, gaf blinda sin syn, hjälpte sjuka, uppwäckte döda. Åttfode läsare om jag kunde öppna dina ögon och wisa dig hwad glädje och herrlighet wi sedan få ätnjuta, du skulle då så se att det lönar mödan att strida för det wackra riket som oss beredt är från werldens begynnelse, ty Herrans herrlighet skall uppenbarad warda och allt fött skall tillsammans se att Herrans mun talar, Ef. 40: 5.

Jag skrifwer icke för någon winst eller denna werltens wedergällning, änsfont jag är ofta i saknad af det nödwäntiga, utan jag skrifwer endast för att, om möjligt wore, wäcka den säkre, trösta den bedröfwade, hugswala den nödstälte, samt bjuda alla till Lambfens ewiga bröllop. Ty så är min Herras befallning och efter det jag nu hafwer bjudit eder; så får jag också af hjertat innerligen önska eder alla wara ewigt wälkomna, både höga och låga, fattiga och rika, af hwad stånd och lärosats som helst, både hedning, jude och gref, waren alla wälkomna.

Wälkomne för att ställas på Majestätets höggra sida; wälkomne I som blifwit wanlottade i werlden, om eder del warit ringa här och I här warit föraktade, samt nödsakade att wara trälar under rike och

mäktige, så skolen I der få se och förnimma att ingen åttifilnad skall blifwa utan alla lika, och I skolen undslippa det träldomsok som här har tryckt eder; välkomna I som äro beswärade med en bräcklig och dålig kropp; fast I måsten släpa eder tid fram här med läpp och kryckor, så skolen i der så förnimma, att eder skröplighet skall förbytas uti en helfärdig och wälskapad gestalt.

Wälkomne I blinde, som här måste treswa eder fram och wandra i mörkrets olyckliga öde, som aldrig kunnat se den klara solens fjortusande strålar; men då skola edra ögon blifwa seende så att I kunna ewigt skåda Guds herrlighet.

Wälkomna alla för att emottaga det wackra riket som oß beredt är, wälkomne till att höra det wälljudande utropet som majestätets härolder skall förkunna: kommer I min Faders wälsignade och besitter det rike som eder tillredt är.

Wälkomne för att ewigt skåda Gud och frälsaren Jesum; wi hafwa här endast hört omtalas en Gud och en Frälsare, och sett beskriwning om honom, som våra förfäder berättat; men wi hafwa aldrig fått tillgodonjuta den förmånen att med ögonen skåda hans Guds-wäsende; men då skolen I få se hans Guddoms kraft, att han kan förwandla tider och stunder, samt sorg till glädje och en tårebal till en fröjdesal. Wälkomna alla för att träffa wänner och bekanta som wi här måst lemna i de thsta boningar och tillika måst med förjande hjerta och gråtande öga, tröstlös och hjälplös lemna en kär wän, en hulb sader och en öm moder samt öfriga anhöriga, åt dödens mörka klyft, och sedan åt den swarta jordens stöte; men der skall blifwa glädje att återse hwarandra med herrlighetens Herre; och Gud skall astorka alla tårar; Upp.-B. 21: 4.

Jag will i korthet berätta mine läsare min härkomst samt något af mina lefnadsöden:

Min fader war endast kyrkowärd uti en socken som heter Torup i Halland — och jag föddes till werlden 1806, fick ganska liten skolunderwising; när jag tillryggalagt 20 år af min ungdoms dagar warseblef jag en röst i luften som sade: Tänk på ewighetens längd, hwarföre jag kom i en gruswelig ånger och bebröswelse och föreställde mig det presten berättat, om en droppa watten gånge ur hafwet eller ett strå af marken hwart tusende år skulle ändå ett slut förwäntas; men ewigheten blir aldrig slut, denna föreställning och ånger war swår, ty jag ansåg mig icke kunna blifwa frälst, i tre dagar och nätter måste jag utvärda detta, men när denna tid tilländagått fick jag höra en wacker englamusik och ett lust sken omgaf mig, och då fick jag tröst och jag fattade till Bibeln för att finna mera upplysning om salighetens winnande.

Men jag måste ändå wandra i okunnighet, och lifsom med förbundna ögon i nära 30 år; under denna tid eller år 1832 wann jag tillåtelse, genom betyg om hedrande wandel att ingå uti borgerligt samhälle i staden Malmö. År 1848 fattade jag beslut att gifwa mig hit på landet för att njuta mera lugn för mina öfriga dagar.

År 1853 då koleran gjorde sitt besök i staden Mstab, och jag som

alltid har en säker tro till Gud att ingenting i werlden kunde ske utan hans tillåtelse och den Gud will bewara är utan fara, en stor grämlse herrskade i mitt bröst då jag såg människornas willfarelse och wantro som då wisar sig, att en strid uppstod som är emot Guds wilja, lära och befallning, att icke sätta sin tro, förtröstan och lit till något annat i werlden än den enda och sanna Guden allena. Jag berättade mina wänner att kolera icke kom nära vår by, utan den skulle snart upphöra, ty jag wisste att Guds hjelp icke kunde slå fel; detta war min säkra tro och öfwerthgelse och för att wisa att ingen rasande fara kunde skrämma mig, eller omintetgöra Guds kraft gjorde jag en resa in till staden och efterfrågade hos wederbörande om icke en skrifwelse war inkommen som jag uti min enfaldighet författat, att bästa botemedlen emot denna afgrundspest, är att söka Guds hjelp samt läkaren Jesus som är den säkraste skyddare i all fara; detta war jag så förwisad öfwer, om hela staden warit affomnad uti kolera hade jag likwäl wägat mig dit.

Men wid min hemkomst war anstalt fogad af mina grannar och jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse af Gud att widare försöka min tro, Upp.-B. 2: 10, och satan war icke heller sen utan infann sig med oräkneliga afgrundsandar och ulfswalwar, då fann jag ingen annan utwäg än fatta till den heliga skrift och Guds ord och så wida icke satan kunde kaspera eller ogilla Bibeln så måste han afhålla sig att slå mig, detta war honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesus lidit och dött för alla, sedan fick satan lof att sänka sig ned i helfwetets djup och det yttersta mörkret, Matth. 22: 13.

Men min tro swigtade icke ett ögonblick i alla dessa pröfwostunder, ty Gud war med mig; när nu dessa dagar och frestelse tiden tilländagått måste djefwulen öfwer gifwa mig, Matth. 4: 11, och sedan infann sig Guds englar, som wisade mig allt huru den yttersta domen och wår förwandling kommer att tillgå; detta kan ingen tro hwad jag berättar, ty det skedde i ofynlig måtto för mina åskådare, men det måste ske efter den heliga Skrift, Ef. 41: 25, ännu war mer som återstod; år 1855, då jag war stadd i enslighet på en wäg, fördjupad i tankar till Gud om ordets rätta tydning, fick jag höra en röst af himmelen som sade: skrif, hwilket jag afwen gjorde så fort ske kunde; och jag wisste intet hwad jag skrifwa skulle, men när pennan kom på papperet blef det mig sagt i brät så fort jag kunde rita. När aftonen kom lade jag mig till hwila, men wid midnattstiden blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag fattat i pennan och då blef liffens bok skrifwen som är ganska nödwändig wid Jesu domstol, Upp.-B. 20: 15. War nu god min wän och undersök på de anwiste ställen i Bibeln, då skall du finna att jag icke ljuger, utan det är sanningens anda som talar. Joh. 16: 13, 5 Moseb. 18: 18. Ef. 41: 25, Matth. 11: 25, Luce 14: 17, ty Gud hafwer sagt att så ske skall som jag det förkunnat hafwer, Ef. 25: 6, 8; samt 42: 21, 1 Corint. 3: 19.

Allskade och wälsignade bröder och systrar, glädjens och fröjdens med mig, att den älskade wänner Jesus will komma och förlossa sitt

folk ifrån det fångenskap samt hjälpa oss från denna tråldoms och fåfånglighetens usla boningar, samt gifwa oss ett rike, som med herrlighet och oförgånglighet beprydt är. Jesu kärlek till oss kan jag icke med penna afrita; men det är swårt i werlden att blifwa kär, stycka om och älska en wän, om icke man får åtnjuta det samma tillbaka; äswenledes faller det Jesus tungt, att han är så föraktad och så litet efterfrågad och alldeles ingen gentärlig får erfara; men det heter: älsker honom, ty han hafwer först älskat oss.

Säll den som hafwer Jesum kär, och Honom i sitt hjerta bär, och den behöfwer icke räddas eller bäswa wid Hans ankomst; ty icke kan en brud frukta för att gå en kär brudgumme till möte, och wi skola icke tro, att Han kommer för att skrämma eller skada oss, utan för att taga oss till sig, som Han lofwade wid sin afresa; om jag än går bort, skall jag likwäl komma igen och taga eder till mig, att hwar jag är, der skolen j och wara, Joh. 14: 3, och nu hafwer han endast varit borta, för att bereda oss rum, som skall wisa sig wid Hans ankomst, då Han will uppfylla hwad Han lofwat, att skapa oss en ny himmel och en ny jord, Ef. 65: 2 Petr. 3. Upp. B. 21.

Men ett will jag till det sista berja mine älskade om: Väter icke edra hjertan betungade warda med swalg och rryckenkap, eller denna werldens omsorger, som will qwarhålla oss i fåfånglighetens begär, utan waker och veder, ty anden är willig och köttet swagt, veder för mig och eder sjelswa och för alla, ty en rättfärdig mans bönl förmår mycket då hon allwar är och Jesus har lofwat, att hwad i berjen i mitt namn det skolen j få; och berja och arbete måste wi, så länge wi här i sergeqwalen och tåredalen genomwandra detta fåfånglighetens wanstliga och med mödor och beswär betungade land, ja arbete måste wi till tidens slut, ty det går icke an att tillsidosätta vårt innehafwa kall eller embete, utan hwar och en måste å sin plats förskaffa sin näring; men låtom oss icke sätta någon lit eller förhoppning till detta timliga lifwets nöje eller rikedomar, ty det går bort och försvinner såsom en rök och en dimma, och wi äro här endast wandringmän, pilgrimer, som icke hafwa någon waraktig stad, ty detta är icke vårt rätta hemland eller fädernealand, wi skola bebo; ty det här på jorden ej finnes.

Ewigketens morgen randas,
Gad till Jesum du och andas;
Salighetens andedrägt
Fröjde dig, du Adams slägt.

Pris: 6 skilling riksgäld.

Asterjund, tryckt hos Carl J. Fahlgren, 1863,
på Utgifwarens förlag.